

2. beh. $\frac{26}{3}$ F. sp. 4151 Tilf. til bet. afg. $\frac{6}{6}$ B. sp. 709
 2.-forts. $\frac{10}{6}$ - - 7434
 3. - $\frac{12}{6}$ - - 7585 Forslag som vedtaget C. - 357

Partiernes ordførere: Ole Espersen, Tråff, Holmberg, Lone Dybkjær, Bendix, Poul Boeg, Poul Dam, Bracher, Fuglsang og Flygaard.

Efter 1. behandling henvist til retsudvalget.

Loven, der er udformet som en helt ny lov, indeholder i virkeligheden kun en række ændringer i erstatningsreglerne i forhold til tidligere lov (lov om nukleare anlæg nr. 170 af 16. maj 1962) som er en forudsætning for, at Danmark kan ratificere følgende konventioner:

1. Pariskonventionen om ansvar over for tredjemand på den nukleare energis område. Konventionen blev indgået i 1960 inden for rammerne af det nuværende OECD og er ændret i 1964.
2. Tillægskonventionen til Pariskonventionen, der blev indgået i 1963 og ændret i 1964.
3. Konventionen om civilretligt ansvar ved søtransport af nukleart materiale. Konventionen blev indgået i december 1971 på en international søretskonference i Bruxelles.
4. Konventionen om ansvar for indehavere af nukleare skibe indgået i 1962 på en international søretskonference i Bruxelles.

Pariskonventionens hovedprincip er, at erstatning skal ydes af indehaveren af et nukleart anlæg og kun af denne. Indehaveren er ansvarlig, selv om skaden er hændelig. Konventionen indeholder endvidere regler om en maksimumsgrænse for ansvaret og om forsikringspligt. Konventionen, der indtil nu er ratificeret af 9 lande, herunder Finland, Norge og Sverige, trådte i kraft den 1. april 1968.

Ved tillægskonventionen er der skabt mulighed for ved tilskud af offentlige midler at yde erstatning for nukleare ulykker, der ikke kan erstattes fuldt ud af anlægsindehaveren på grund af den nævnte maksimumsgrænse for ansvaret. Hovedbestemmelsen i konventionen er reglen om, at de deltagende